

som gaar ud paa i Stedet for Erstatningspligt at foreskrive Straf, idet en Straf, navnlig naar det skulde være den Straf, som af Udvalget er foreslaaet for det foregaaende Tilfælde, vilde blive meget for streng for dette Tilfælde, og den Betragtning, at man ofte ikke vil kunne faae nogen Erstatning hos vedkommende Skyldige, vil jo ikke kunne berettigge til at anvende Straf i et Tilfælde; som man ikke anerkjender for at være strafbart i og for sig. I Dvrigt vil jo i mange Tilfælde en saadan Erstatning kunne faas, navnlig for saa vidt Bestemmelsen i det tredie Stykke af Udvalgets Forslag, nemlig hvor det er offentlige Myndigheder, der have anbragt Børnene i Pleie eller til Opamning, kommer til Anvendelse. Jeg skal ikke opholde mig ved de øvrige Forslag, der ere stillede, idet jeg ventet, at den ærede Ordfører vil indbegaa de Betragtninger, der ere fremkomne navnlig fra det ærede Medlem her tæt ved mig (Wajer). Kun skal jeg bemærke, at naar han mente, at det Forslag, han i Forening med to andre Medlemmer havde stillet under Nr. 9, vilde gjøre Forslaget under Nr. 8 overflødig, saa er det dog ingenlunde Tilfældet, idet nemlig den Regel, der indeholdes i Forslaget under Nr. 8 om, at Samtykke fra den Paagældende ikke skal være nødvendig i saadanne Tilfælde, hvor Undersøgelsen overdrages til en Kvinde, i og for sig ikke findes i Forslaget Nr. 9. — Jeg vil blot endnu tillade mig en ganske kort Bemærkning med Hensyn til et Punkt, som ikke vedrører Udvalgets Betænkning, men derimod en Paragraf i Lovforslaget, som det er kommet fra Landssthinget, og som for Dvrigt kun staar i en fjernere Forbindelse med det, som er Hovedgjenstand for denne Sag, nemlig § 11. For saa vidt denne i det Hele taget paabyder, at Bærtskusholdere eller de Personer, der drive offentlig Beværtning, kunne undergives en særegen disciplinær Straffemyndighed af Politiet uden Hensyn til, at de ikke, saaledes som Regjeringens oprindelige Forslag lød paa, tidligere vare blevne straffede for et Forhold, der berørte denne Materie, forekommer det mig, at Bestemmelsen er noget for vid. Den kommer til at hjemle det, at Politiet kan til Gælder, som driver offentlig Beværtning, give et Tilhold om ikke at have tilhuse Fruentimmer, som have erholdt Advarsel efter Lovens § 2, og efter at have givet et saadant almindeligt Tilhold vil Politiet kunne belægge Vedkommende med Straf for dets Overtrædelse, uden at han har nogen Refkurs til Domstolene. Nu er det jo saa, at det er en Betingelse for, at han bør kunne straffes, at han har været vidende om, at Fruentimmeret, som han har taget tilhuse, har erholdt Advarsel efter § 2, og dette maatte i hvert Tilfælde paa det Næste oplyses, forinden han belægges med nogen Straf; men der er nogen Fare for, at saadanne Momenter, naar de blive underkastede administrativt Afgjørelse, blive

behandlede med en Lethed, som Forholdet ikke tilsteder, og jeg vil derfor henstille til det ærede Udvalg at tage under Overveielse, om ikke denne Paragraf bør undergives nogen Restriktion, om det ikke, hvis man ikke vil vende tilbage til, hvad Regjeringsudkastet i saa Henseende indeholder, i alt Fald burde tydelig fremtræde, at Bestemmelser kun er saaledes at forstaa, at Politiet kan idømme en Mand Straf for at beholde bestemte Personer, som Politiet angiver ham som dem, der have erholdt Advarsel efter Lovens § 2, og at det kun er i saadanne Tilfælde, at den Vedkommende kan belægges med Straf, men at han ikke er underkastet Politiets Straffemyndighed efter at have faaet et almindeligt Tilhold om at lade være at have tilhuse Fruentimmer, der have erholdt en saadan Advarsel.

J. Kruse: Jeg er enig med det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Wajer) i, at man ikke skulde tage halve Forholdsregler. Det forekommer mig, at det i dette Tilfælde er omtrent saa, og jeg har derfor bragt under Omtale i Udvalget et Forslag, som jeg imidlertid ikke har stillet, hvorimod jeg har bedet den ærede Ordfører om at bringe det frem for den høitærede Minister. Det har den ærede Ordfører imidlertid maaffet forglemt, og jeg vil derfor tillade mig at fremsjøre det nu for den høitærede Minister og høre, om hans Mening i saa Henseende ikke kunde gaa i samme Retning som min. Det forekommer mig, at der kunde være Anledning til at udvide Politiets Myndighed til at tage stærkede Forholdsregler med Hensyn til Kontrolspørg og Visitation til at gjælde Andre end alene Fruentimmer. Jeg tror, at de ere ikke de ene Skyldige, jeg tror, at den første Anledning til, at de ere faldne saa dybt, meget ofte hidrører fra, at de ere blevne forførte ved Mandfolk, navnlig ved at de ere blevne friste ved Penge eller Gæftekabstilbud, og efter at de saa paa den Maade ere faldne, have de maaffet allerede derved været anviske den Ve, som de senere blive saa ulykkelige at maatte slaa ind paa. Jeg vilde derfor tillade mig at henstille til den høitærede Minister, om der ikke kunde stilles et Forslag omtrent saalydende, at hos Personer af begge Køn, hvor der findes grundet Anledning til Mistanke om, at Sygdommen kan være tilfede, er Politiet berettiget til at paabyde, at der tages saadanne Forholdsregler, som ere nødvendige for, at Lovens Ord og Mand kan se Fyldest, og da navnlig ved stærket Kontrolspørg og Visitation. Naar der kunde bringes saadanne Oplysninger frem, som kunde give grundet Anledning til Mistanke, saa forekommer det mig, at det kunde være ligesaa nødvendigt at kontrolere det ene Køn som det andet. Tilmed vilde jeg ogsaa foreslaa, at der til § 2 bliver føjet et Stykke saalydende „De Personer, som forsætlig fordølge at lide af